

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus IV. De vsu iurisdictionis non impedito per censuras.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

ad cauendum sacrilegium, debet sacerdos dubius conferre absolutionem sub conditione, & monere pœnitentem vt iterum eadem peccata alteri sacerdoti, iurisdictionem certam habenti confiteatur. Debet etiam curare, vt pœnitens aliquod peccatum veniale cum aliis confiteatur; quia cum quilibet sacerdos habeat certam iurisdictionem in peccatum veniale, eo ablato cetera indirectè remittentur.

Nota 2. plerosque Authores, qui quoad iam dicta de dubia iurisdictione nobiscum sentiunt, aliunde absolute asserere in dubio, an casus aliquis sit reseruatus, præsumi posse non esse reseruatum, & posse absolui tanquam non reseruatum. Quia cum reseruatio sit odiosa, ea strictè interpretanda est; ita vt non censeatur casus aliquis reseruatus, nisi certò constet esse reseruatum. Quæ doctrina non satis coherere videtur cum antedictis, eo quòd dubitare an casus aliquis sit reseruatus, perinde est ac dubitare de iurisdictione, circa tale peccatum. Quare si in priori dubio potest absolute dari absolutio, potest & in posteriori, contra iam dicta.

ARTICVLVS IV.

De vsu iurisdictionis non impedito per censuras.

REQVIRITVR 3. in confessario ad valorem absolutionis, vt vsus iurisdictionis in eo non sit impeditus; quia non habere vsum liberum, & expeditum iurisdictionis, id moraliter loquendo perinde est ac iurisdictione carere: quemadmodum non posse gladium è vagina educere, id in morali æstimatione perinde est ac gladio carere. Cæterum vsus iurisdictionis potest tribus modis impediiri. Primò per censuras Ecclesiasticas. Secundò per casuum reseruationem. Tertiò defectu approbationis, de quibus sigillatim breuiter tractandum est.

Circa

Circa primum modum *nota 1.* vsu[m] iurisdictionis iam non impediri per censuras Ecclesiasticas, nisi quis nominatim & publicè sit excommunicatus, aliaue censura innodatus, aut censuram incurrerit ob percussione[m] clerici adeo notoriam, vt nulla tergiversatione celari possit, vel iuris suffragio vero, aut apparente excusari.

Vnde quamuis confessarius alia de causa, quam ob notoriam percussione[m] clerici, sit excommunicatus, aut suspensus, aut interdictus, tibi que confiter eum esse censura innodatum, valet tua confessio apud illum facta, quamdiu per sententiam iudicis nominatim, & publicè non declaratur censura ligatus.

Nec sufficit ad confessionem inuvalidandam, quod ille nominatim, & publicè denunciatus sit hareticus; esto eo ipso quis cognoscatur excommunicatus, quo cognoscitur esse hareticus; sed requiritur vt iudex nominatim declaret, eum incurrisse excommunicationem.

Quòd si excommunicatio publicè lata est in multos sacerdotes, ita vt vnus tantum distinctè, & expresso illius nomine, alii generatim & confusè declarati sint excommunicati, vt eum Episcopus excommunicat Titium, & fautores eius; tunc & si eos omnes cognoscas, in quos excommunicatio lata est, nullum ex eis teneris vitare, præter nominatim excommunicatum, adeoque absolutio ab aliis tibi collata valida est.

Si tamen Confessarius non toleratus, exponitur in loco vbi censura illius ignoratur, valent confessiones ipsi factæ ob errorem communem, & titulum coloratum. Verùm qui sciret eum non esse toleratum, peccaret mortaliter per se loquendo, si ad eum sine necessitate, confitendi causa accederet, adeoque irrita esset illius confessio.

Nota 2. in articulo mortis licitum esse accipere Baptismi, & pœnitentiæ Sacramenta à ministro non tolerato, si alius non adsit, neque ea communicatio

vergat

vergat in damnum alicuius, aut graue scandalum generet. Idem probabiliter dicunt aliqui de viatico, ob magnam interdum illius necessitatem. Imò quando moriens nullum aliud Sacramentum sumere potest præter extremam vnctionem, existimo fas illi esse hanc sumere à ministro non tolerato. Quia fieri potest vt per hoc Sacramentum saluetur, alioqui damnandus, si nimirum sit tantùm attritus.

Loquor de articulo mortis, nam extra talem necessitatem, non licet vllum Sacramentum sumere à ministro non tolerato, si tamē minister excommunicatus est toleratus, licitè possum ab eo Sacramenta petere non modo in articulo mortis, sed etiam aliis quando instat præceptum sumendi aliquod Sacramentum. Imò & extra tempus præcepti, si velim ex speciali deuotione confiteri, vel Eucharistiam sumere. Idque siue minister sit meus Parochus siue non; siue sit paratus Sacramentum conferre, siue non. Quia Ecclesia indulget omnibus, vt inculpate possint communicare in diuinis cum ministris toleratis.

Nota 3. excommunicatum grauitè peccare, & fieri irregularem, si se ipse non requisitus, ingerat administrationi Sacramentorum, non tamen si tantùm ad petitionem meam ea administret. Verùm et si requisitus, tenetur se excusare, si per alium mihi satisfacere potest. Quòd si alius non suppetit, debet dare operam vt absoluat à censura, antequam mihi Sacramentum administret; & si absolutionem obtinere nequit, debet saltem ad contritionem se excitare,

ARTICVLVS V.

*De vsu iurisdictionis non impedito per casuum
reseruationem.*

CIRCA secundum modum quo iurisdictionis vsus impeditur, seu potius limitatur, nempe per casuum reser-